Рік II

Пятниця, 27. червня 1941. Ціна 30 сот.

КРАКІВСЬКІ ВІСТІ

Щоденник, виходить кожного дня, крім неділь і свят

АДМІНІСТРАЦІЯ: Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-39
РЕДАКЦІЯ: Краків, Ожешкової 7. — Тел. 104-81

„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung.
Administration: Reichsstrasse 34.
Schriftleitung: Orzeszkowagasse 7.

ПЕРЕДПЛАТА
в краю і за кордоном:
місячно . . . . . . 6 зол.
Курс 1 нім. марки = 2 зол., 5 чеських корон = 1 зол., 5 слов. кор. = 1 зол.

Напрямні дальшої праці

З огляду на теперішні події і бадьорий настрій українського населення в Генерал Губернаторстві, подаємо оці тимчасові напрямні в справі поважної й відповідальної постави українців у Ген. Губернаторстві:

1. Українське населення в Генерал Губернаторстві мусить продовжувати повну розбудову свого життя. Ніодна ділянка українського життя не сміє ослабитись чи навіть завмерти внаслідок відходу робітних сил, так, щоб не могла вивязатись із своїх зобовязань супроти власного громадянства і супроти німецьких властей.

2. Український Центральний Комітет, Українські Допомогові Комітети, як теж українські господарські станиці працюють далі успішно з дотеперішнім персоналом. Ніхто не сміє самовільно, або без виразного дозволу приналежної надрядної влади покинути свого становища. Це саме торкається всіх українців, що заняті в державній службі Генерал Губернаторства.

3. Український Центральний Комітет доручив досі українцям у Ген. Губернаторстві завдання в рямцях Допомогових Комітетів і т. д. Ці завдання є вповні актуальні. Про дальші завдання будуть видані своєчасно повідомлення. До того часу має кожний працювати далі на своєму місці.

Український Центральний Комітет.
Проф. Вол. Кубійович в. р.

Велитенські розміри осягів на Сході

ГОЛОВНА КВАТИРЯ ВОЖДА, 27. 6. — **Головне Командування Німецьких Збройних Сил** подає:

На Сході також учорашнього дня продовжувано пляново воєнні дії на суші й у повітрі. Після вирішення в користь німецьких військ численних прикордонних боїв — операційні досягнення дійшли до велитенських розмірів. Одночасно, коли одинниці воєнної фльоти беруть участь у боях проти СССР, відбувається далі переможна боротьба проти Англії. Підводні човни заатакували на морських шляхах до Англії на Північному Атлянтику транспорти, що плили під охороною більшої кількости нищильників. Дальші атаки звернено проти кораблів, що плили одинцем. Разом затоплено 8 ворожих торговельних кораблів містоти **48.800 тон.** Важкий кружляк **„Адмірал Шер"** під проводом капітана маринарки Франке, після довшого й успішного операційного рейсу в південній частині Атлянтику вернувся до своєї бази. Підчас цих операцій, як уже згадано давніше, затопив він **152.000 тон,** у тому один цілий транспорт, що плив під охороною, загальної містоти 86.000 тон. Допомічний кружляк „Пінґвін", якого завданням було паралїжувати ворожий торговельний рух на водах океанів, затонув на Індійському океані в боротьбі з переважаючим важким англійським кружляком „Корнвелом". Командант і більша частина залоги по геройській боротьбі згинула, частина залоги дісталася в полон. Кружляк „Корнвел" частинно ушкоджений. Підчас операцій, що тривали цілі місяці, згаданий допомічний кружляк під проводом кап. Крідера переплив Атлянтійський та Індійський океани і затопив понад **140.000 тон** ворожих кораблів і сконфіскував більшу кількість торговельних кораблів із вантажем, які в міжчас довезено до морських баз. Завдяки блискучим і успішним операціям цього корабля ворог утратив майже **200.000 тон** торговельних кораблів.

Підчас акції поборювання ворожих транспортів, що пливуть до Англії, летунство затопило один вантажний корабель містоти 1.500 тон і поцілило влучно бомбами другий вантажний корабель. Ескадри англійських боєвих і ловецьких літаків мали важкі втрати підчас безуспішних спроб атак на зайняті терени в околиці Кале. Ловецькі літаки зістрілили 5 англійських ловецьких літаків, протилетунська артилерія 5. Підчас минулої видної ночі головною ціллю повітряних атак були пристані на південному побережжі. Спричинено на землі безліч великих пожеж в обєктах порту Савтгемптон, знищених і так уже дуже летунськими атаками. Німецькі боєві спадні літаки заатакували ескадру англійської боєвої фльоти й затопили один легкий кружляк, один важкий кружляк влучно поцілено бомбою.

Вчора ескадри німецьких боєвих літаків бомбардували з добрим успіхом військові обєкти в **Гайфі.**

Нечисленні англійські боєві літаки скинули минулої ночі кілька бомб на північних німецьких побережних теренах. В одному таборі вбито й поранено кількох полонених. Зістрілено два англійські літаки.

В часі від 15. до 25. червня зістрілено 136 англійських літаків, а саме 117 зістрілили ловецькі літаки в повітряних боях, 14 протилетунська артилерія, 5 воєнна фльота. В тому самому часі пропало 35 німецьких літаків.

—о—

Турки ратифікували договір приязни

АНКАРА, 27. 6. — В середу національне збрання при участи 308 послів одноголосно ухвалило ратифікацію турецько-німецького договору приязни.

Ті, що хотіли війни

Таких, що хотіли війни з Великонімеччиною, було чимало. Були між ними ті державні сусіди, що мріяли про збільшення своїх кордонів коштом німецьким: і поляки, що лепетали про Східню Прусію, і французи, що жалували „лагідности" Клемонса в 1919. році, яка позбавила їх кордонів на Рені. Були приватні фабриканти зброї, яким байдуже, кому вони її доставляють, коби тільки йшов інтерес, опертий на високій конюнктурі! Була врешті провідна англійська верства, вихована на заповітах обох Піттів, які зрештою у своїх континентальних війнах мали вже численних попередників, що сягали ген аж до часів Генрика І. й ІІ. з ХІІ-го століття. Були наївні мрійники на тему „паневропейської справжньої ліґи націй без пашпортів і митних оплат", були звичайні мальконтенти, які через війну сподівалися поправити особисту ситуацію, була, як завсіди є, хмара міжнародніх авантуристів, для яких війна — це сензаційне переживання, як автомобілеві перегони, чи лови на тигра в джунґлях. Але коли навіть британська політика „рівноваги" на европейському суходолі була каноном лише для одної ґрупи політиків, то існували позатим у світі два табори, два осередки думки і два рушійні чинники, два джерела активної, впертої і невсипущої енерґії, що перла до цієї війни: **жиди й большевики.**

Жиди й большевики були тими єдиними у світі, які справді ненавиділи Великонімеччину, як бастіон антисемітизму й націоналізму. В упадку Великонімеччини жиди вбачали для себе більшу користь, ніж усі декларації Бальфура та всі спроби здійснювати „національну державу" у Палестині, чи якійнебудь іншій країні світа, бо з поняттям гітлеризму жиди утотожнювали взагалі поняття антисемітизму, не лише німецького, тільки кожного й повсякчасного. І тому жиди в усьому світі були однозгідні у своїх поглядах, без огляду на інтереси держави, в якій перебували: вони активно, кожний по своїй змозі, підготовляли війну проти Великонімеччини, як **свою** війну. Їм рішуче байдуже було, хто і через що, та для чого, буде воювати з німцями: коби лиш проти німців стануло якнайбільше ворогів, несвідомо воюючих за жидівську справу.

Подібний підхід був у большевиків. Осередком антикомітернівської акції був націонал-соціялістичний Берлін. У „Майн Кампф-і" вперше з найбільшою яскравістю зясована не тільки протибольшевицька ідеольоґія, але й протикомуністична політична програма, що тільки в розторощенні державного комуністичного центра вбачала рятунок світа християнської культури. Повна ліквідація комунізму в Німеччині не тільки механічними засобами, але ще більше — повною ліквідацією безробіття та переведенням широких соціяльних реформ, поруч із активною військовою допомогою всім, що були б загрожені большевизацією (Еспанія), та зосереджуванням біля себе всіх протикомуністичних сил світа. — це була та смертельна небезпек

для большевизму, якої треба було за всяку ціну позбутися. Адже III. Німеччина була першою великодержавою, яка боротьбу з комуною піднесла до висот місійного руху. Це вже не була веймарська республіка, якої лібералізм можна було використовувати для помножування читачів і однодумців „Роте Фане". Це був найгрізніший, найреальніший ворог, якого перемога означала кінець самої комуністичної ідеї та якого упадок означав — похід большевизму аж до берегів Атлянтику в Европі, а то й поза Атлянтик на другий бік океану.

Тому й большевикам було байдуже, котра держава та під якими прапорами воює з німцями. Коби тільки розпалилась війна, яка була для червоної Москви єдиною шансою, подібно, як війна з червоною Москвою є для нас, українців, єдиною великою історичною шансою. І тому тактика большевиків була від першого дня ясна і проста: всіми способами помагати, щоб війна в Европі тривала якнайдовше, щоб обхоплювала якнайбільші простори та щоб Німеччина виснажувалась — на думку Москви — якнайбільше, у боротьбі з усіми, хто у своїй короткозорості і тупості спровокував цю війну — ad maiorem Moscoviae gloriam. Всяка боротьба націоналістичного світа з демократичним — була для червоної Москви здійсненням задушевної мрії. Змога заробляти підчас цієї війни щораз нові території, без одного стрілу, тільки завдяки дипльоматичним шантажам, це був осяг, яким не міг похвалитися ніодин попередній московський цар-імператор. Совіти стали „собірателем русскіх земель" та „ревіндикатором" усіх теренів, що їх втратила Росія внаслідок права самовизначування над Балтиком. Одночасно червоний Кремль вже з календариком у руках вираховував, коли буде час закинути гру в піжмурки та помашерувати на захід, щоб червоний прапор із серпом та молотом застромити і над Бранденбурською Брамою і над Тріюмфальним Луком у Парижі.

Гра була занадто примітивна, рахунок занадто простий і — руки надто короткі. Спричинники нинішньої війни переконалися у відвічній правді приповідки про два кінці палиці. Ті, що найбільше хотіли цієї війни, падають розтощені її колесами. Жидівська проблема перестає бути проблемою лібералізму чи антисемітизму, а комунізм щезає з реєстру актуальних міжнародніх ідей. Падуть центри, в яких зродилася ця війна. З їх упадком наблизиться і кінець самої війни.

Кривава пляма аль-юди

„У східній Европі большевизм і сіонізм розвиваються рівнобіжно, як дві, до подробиць скоординовані системи. Не тому, немов би жидові залежало на позитивній сторінці радикальної філософії, не тому, немов би жид бажав стати учасником націоналізму „гоїв", але просто тому, що кожна існуюча нежидівська державно-суспільна система є жидова осоружна".

Так висловлювався про жидівську участь у національному обезбарвлюванні Сходу Европи та сіянні большевицького хаосу Е. Персі ще в 1922 р.

І дуже влучно: в давній Росії претекстом до революційної діяльности був цар; в Німеччині — кайзер; в Америці — „капіталістична кляса"; а завсіди і скрізь — бунт проти всяких форм правління „гоїв". Жид, син „вибраного народу", вірить, що світ — це його власність. Він хоче заволодіти світом, а найближча дорога до цієї мети — це бурення існуючого ладу через революцію. Головне, щоб нищити, палити, руйнувати і... себе збагатити та серед загального хаосу й безправя забезпечити собі спокій на якийсь час.

Експанзивний, жадібний, з лихорадочними руками й очами жид витривалий у боротьбі за свою життєву позицію. Торговля, посередництво, фінансові спекуляції — це жидівське ремесло, це їхня професія. Крім того вони арендарі й економи. Для себе. Щоб більший витягнути зиск. Де треба щось прибити цвяхом — завяже мотузком, або вбє дерев'яний клинок. Упростить і зведе продукцію машини до мінімум, потім залишить купу сміття і переноситься на інше місце, щоб там це саме повторити. Жид завсіди визискувач-грабіжник, хижак, мандрівник, не звиклий до сталого місця. Йому цілий світ знайомий, його рідний край, а водночас він без рідного краю, безбатченко, „вічний жид", що ніде не зростеться з землею, не любить до кінця, до смерти, до самозабуття якогось куточка землі. Народ безбатченно живе скрізь ніби тимчасово й тому не має часу надовго розташуватися, навколо себе причепурити і постійною працею коло і землі себе укріпити.

Жид усюди — фермент критики, бунту, мікроб революції та її провідник.

Не диво, що й большевицька революція пішла під знаком повного юдаїзму. Вони скрізь у революції були попереду. Жид-безбатченко — типовий і єдиний по душі інтернаціоналіст, що хоче всі кордони повалити, звести всі народи до одної „сімї". Це лише вислів жидівської туги. Туги за злиттям в одне всесвітнього жидівства, досі розмежованого кордонами. Сіонізм потребує створення інтернаціональної світової системи. За тим промовляє їх інстинкт і інтерес.

Й. Л. Магнес, рабін із Лондону, аж заотверто висловлюється про революцію в Росії, як діло жидівських рук:

„Велику революцію в Росії довершили жиди своїми руками. Жиди повели російський пролетаріят до інтернаціоналу, вони далі ведуть справу Совітів, що спочиває в їх певних руках. Можемо бути спокійні, як довго начальна влада червоної армії в руках Троцького. Символ жидівства, що від віків боролося проти капіталізму(?), став символом російського пролетаріяту. Символ сіонізму і жидівства сьогодні є символом боротьби пролетаріяту за владу. Той знак віщує перемогу над буржуазією. Жидівські сльози потечуть з усіх гнобителів кривавим потом".

І ось потекла кров... В червонім поті, в потоках крови скупала жидівська комуна міліони людей. Кривава пляма Аль-Юди лягла на гноблені большевизмом народи важкою нестерпною примарою довгих, довгих літ терору й жидівського безправя.

Передусім на наших українських землях занадто глибоко врилася кривава стопа жидівського спекулянта. Незабаром, як стануть нам доступні архіви давньої „Чека" та її пізніших форм: Г. П. У. і Н. К. В. Д. — людство довідається про ту жахливу ролю, що її жиди відіграли на наших землях.

Вже в перших днях революції 1917. р. жиди заявили себе запеклими ворогами українства. Бо українізм і жидівство — це два протилежні бігуни. Жид, вже хоч би зі своєї професії торгівця і посередника, матеріяліст. Це знайшло своє продовження в матеріялістичній жидівській філософії, в науці марксизму. Український рух був і залишився все ідеалістичний, своїм характером далекий від матеріялістичного.

В першій українсько - большевицькій війні, що для України була війною за національний ідеал самостійности, три міліонове жидівство стало зразу по большевицькій стороні. Це показали всі міста на Україні, особливо Київ, ще за першого приходу червоної армії. До київського арсеналу, де замкнулися київські большевики, що повстали проти української влади, із знаками Червоного Хреста прокрадалася жидівська молодь і там озброювалася проти українських козаків. Коли українці були примушені відійти (25. І. 1918), стріляли їм у спину жидівська молодь і жидівські робітники.

І так було скрізь. Жидівська заангажованість по стороні російсько-большевицького противника була відома українській армії і було б над силу людську, коли б не спричинила своїх наслідків. Одначе ті погроми, як спонтанна реакція проти жидівської провокації, не були так: великі, як їх розреклямував Аль-юда. За це небувалі страх'ття переживав наш нарід від жидів довгі роки. Жидівський комунізм та російський червоний імперіялізм зрозуміли себе й подали собі руки. Жиди, як авангардисти замаскованого інтернаціоналізмом російського шовіністичного імперіялізму, нищили й брутально, в потоках крови здушували всі самостійницькі прояви українського життя. Масовими виселюваннями українських сіл та пляновим налюдненням опустілих просторів, чужонаціональним елементом, фізичним винищуванням народу, голодом і примусовими роботами в далековідсталих частях Совітського Союзу, хотіли позбавити Україну українського характеру.

І хоч залишили нестерту червону криваву пляму на землях України — їм це не вдалось.

Всесвітнє жидовство дістало смертельний удар. „Єрусалимські лицарі" з закарлюченими носами і відсталими вухами — ці всі комісари, політруки, що оргії садизму виправляли на скутих тером і насиллям наших землях — приймають сьогодні свою заплату.

Україна звільнюється зпід гніту большевицького ярма. Доля жидів в Україні та в цілій Европі раз назавсіди пересуджена.

Всеволод Дурбак.

СТАЛІН ДОРОГО ЗАПЛАТИТЬ ЗА СВОЮ ПОЛІТИКУ.

ЛОНДОН, 27. 6. — Англійський щоденник „Дейлі Мейл" пише, що Англія в ріжний спосіб зареагувала на нову ситуацію. В багатьох випадках на цю реакцію впливають причини чуттєві. Сталін тепер платить за свою політику грубого цинізму. — Коли настане перерва в діях проти Англії, то вона не потриває довше як 6—8 тижнів.

ГРЯДЕ КІНЕЦЬ КОМУНІЗМУ.

ПАРИЖ, 27. 6. — Саме тепер відбулися в Ліоні збори французької народньої партії. Її провідник, колишній комуністичний посол Жак Доріо заявив: „Німецька перемога над СССР означає одночасний кінець комунізму у Франції. Доріо заявив, що вже саме припинення грошевої допомоги означає смерть французької комуністичної партії. Далі Доріо говорив про вищу справедливість, що саме тепер большевія мусить заплати за зраду, яку вона доконала супроти Франції в 1939 р. Коли б Москва була би не обіцяла воєнної допомоги Франції, то може були би найшлися політики, які би ще раз передумали своє приступлення до тієї дурної війни.

МОРАЛЬНА ВАРТІСТЬ СОВІТСЬКОЇ АРМІЇ ДУЖЕ СУМНІВНА.

ШАНГАЙ, 27. 6. — Тамошній щоденник, що виходить в англійській мові п. з. „Шангай Таймс" пише з приводу німецько-совітської війни таке: „Совітська армія досі не може похвалитися ніякими надзвичайними чинами. Не було навіть підчас війни з Финляндією. Згаданий щоденник пише, що „найважче питання це проблема моральної вартости і духа червоної армії та протисовітських настроїв, що постійно зростають майже на всіх територіях СССР."

Протинімецька розкладова робота Совітів

[Д]ОКУМЕНТИ ІЗ ЗВІДОМЛЕНЬ МІНІСТРА ВНУТРІШНІХ СПРАВ, ПРОВІДНИКА СС І ШЕФА ПОЛІЦІЇ, ЗЛОЖЕНИХ НІМЕЦЬКОМУ УРЯДОВІ.

Розкладова діяльність комуністичного Інтернаціоналу до часів німецько-совітського пакту з 23. серпня 1934 загально відома. Але й та надія, що чейже після пакту совітський уряд здержиться саме на основі цього договору від дотеперішньої кертичної роботи проти Німеччини і буде дійсно поступати льояльно, не здійснилися. Навпаки, змагання большевиків до розкладу, до саботажів і терору та взагалі проти німецької діяльности на кожному кроці зовсім не припинилась. Змінилися тільки методи, винайдено тільки нові форми і вирафіноване маскування. Ціль залишилась та сама.

Нові методи кертичної роботи.

Від часу як 1933 р. поборено і знищено в Німеччині комуністичну партію, даремні були вусилля комінтерну вести акцію в Німеччині зпоза кордону. Треба було змінити методи, бо німецька поліційна служба була завсіди на пятах комуністів. Отже комуністи застосували тактику „троянського коня", діставались до установ, станиць так, як це вдалося в Еспанії, де дійшло вкінці до громадянської війни. Після пакту з 1939 р. комінтерн мусів рахуватися ще більше з тим, щоби не врадитися. У зайнятих теренах легко було поширювати свої цілі при допомозі радіоапаратів тим більше, що в них тайні комуністичні ячейки мали сильні підслухові апарати. У самій Німеччині це було неможливе.

Але Комінтерн не уступав. Виявилося, що Комінтерн зміцнив у всіх краях станиці звязкових тільки на те, щоби можна було відсіля повести в Німеччині знову розкладову шпигунську роботу. Така станиця є ще між іншими у Штокгольмі. При допомозі шведської комуністичної партії є вона найрухливішою і найнебезпечнішою закордонною централею комінтерну. Ця праця комінтерну проти Німеччини у Штокгольмі дала аж надто багато матеріялу, так що годі на нього не покликатися й не описати.

До роботи проти Німеччини спеціяльно вживали колишніх визначних комуністів, що попереходили довголітній вишкіл у Москві та інших містах Европи. Перший раз вони пролізли до Німеччини в 1939 р. Одному з них вдалося ввійти у звязок з деякими його колишніми знайомими в Берліні, щоби позасновувати комуністичні ячейки у великих берлінських промислових підприємствах, які працювали для військових цілей. Метою тієї роботи було розкладати робітництво, переводити саботажі й одночасно виконувати шпіонаж. Завдяки зручно розбудованій сітці куріерів, комуністичні інструктори зі Штокгольму і Копенгаґи присилали матеріяли, накази і гроші. Головний провідник тієї органзації був шведський посол Ліндерот, який є представником европейського бюра Комінтерну в Штокгольмі. Він виконував спеціяльні дорученя, які йому давав для поодиноких країн Виконний Комітет Комуністичного Інтернаціоналу. Зі Штокгольму він зорганізував у Копенгазі спеціяльну станицю Комінтерну проти Німеччини, яку й фінансував.

До тієї роботи в Німеччині були призначені такі чільні комуністи як Артур Емерліх, Вілі Галь, Рудольф Гальмаер і Гайнріх Шмеф. Щоби по змозі як найбільше їх зберегти перед поліцією, спеціяльні люди Ліндерота повчали їх про те, як працює і діє поліція. Тим вишколом кермував добре відомий комісар ГПУ. Дімітрій Крилов. Організація, яку розбудували згадані агенти, працювала при допомозі куріерської станиці в Гамбурзі, яка через Копенгаґу і Штокгольм мала передавати до Москви звіти про виробництво найновішої зброї в Німеччині. Тим самим шляхом ішли з Москви й доручення.

Підривна робота на зайнятих просторах.

Таксамо відбувалася розкладова робота і в чесько-моравському Протектораті. Вже перед тим, заки німці обсадили колишню Чехословаччину, діяльність комуністичної партії була дуже жива, але вона продовжувала своє незаконне існування і після того як створили Протекторат. Останніми роками з тих країв безнастанно брали комуністів до школи Леніна в Москві, де вони переходили політично-військовий вишкіл теорії і практики громадянської і терористичної війни. Опісля всі ті комуністи почали свою працю у Протектораті. Вони негайно почали від будови і поширення нелеґальної комуністичної партії. Роботою партії кермував Ґенеральний Консулят СССР. у Празі. Звязковим з тим ґенеральним консулятом був кореспондент Тасса і пресовий референт цього ж таки консуляту жид Курт Бер. Для виконування своєї діяльности, він діставав від дипльоматичного представництва совітські часописи і комуністичний пропаґандовий матеріял та передавав його чільним представникам комуністичної партії. Він також передавав великі грошеві підмоги на нелеґальну роботу комуністів. Але крім цього звязку з ген. консулятом, у Протектораті був ще безпосередній радієвий звязок з Комінтерном у Москві. Комуністи, що вели цю тайну большевицьку радіовисильню у Празі, також перейшли спеціяльний курс радіо-телеграфії в Москві. Такі курси організувала школа, що її наглядав Комінтерн і червона армія. Ті курси були побудовані на дуже широкій основі і називаються „Омс" — „Организация международнава саединения". Радієвий апарат комуністичних агентів у Празі складався з великого уладнення до висилання і відбирання. Він був діяльний до останніх днів.

———

Н. КРЕГУЛЕЦЬКИЙ

Заки вдарили громи

III.

Тривожні настрої збільшувала „влада". В ґранатових одностроях із баґнетами на гостро проходжувалися сторожі державного ладу й особистої безпеки по свіжо вистругáних доріжках парку, від цілющих джерел до віллі „Роксоляна". Не гадаю, щоби того рода проходи могли корисно впливати на настрої спокійних лікуванців і на поправу їхнього здоровля. Безнастанно чулося тривожні питання: чого вони тут хочуть, кого шукають, за ким стежать?

Ясна річ, що на такі питання ніхто не міг відповісти. Чия сила, того й воля. І — тільки. Так само ніхто не міг зрозуміти, чого вони коло пятої години пополудні, тоді, як приходить поїзд зі Львова, стоять при вїзді до села й затримують візки з гостями. Бачать, що їдуть старші пані й цілком старі панове, до ніякої протизаконної акції не спосібні, а все ж таки присікаються до них за документами. Того ніколи не бувало, — що воно значить?

Навіть послам і сенаторам спокою не дають. Знають, хто вони такі, а все ж таки їх леґітимують... Мабуть хочуть показати людям, що „влада" сильніша від усіх і від усього в світі.

Конституція запоручує незайманність посольських і сенаторських мешкань, — „влада" входить до віллі сенатора, що поїхав на засідання сенату до Варшави. Як же це?

Особливо старші громадяни, що привикли до колишнього австрійського пошанування законів, бентежаться.

Де ми живемо? Які це часи?

Замість відповіді — грізне слово: „Береза"...

Аж одного гарного ранку, а вони як на те, дійсно були вимріяно гарні, ясні й теплі, безхмарні й, казав би я, безжурні, — аж одного такого ранку „влада" являється у скріпленім складі. Крім ґранатових, ще й по-цивільному. Шукають когось, але кого, не кажуть. Від „Амати" до „Грибка", від „Грибка" до „Роксоляни" — ходять, ходять, ходять. Аж у „Роксоляні" питаються, під яким числом мешкає такий то й такий добродій зі Львова. (Відомий журналіст і поет). Його нема. Розбивають шафу й валізи: ре-ві-зі-я...

Нічого грізного не знайшли, крім невипраного білля й непоцерованих ще панчіх. Та, не дивлячись на те, їх власникові, який за той час із проходу вернувся, кажуть збиратися і йти. Куди, защо, пощо?

Велика ласка, що дозволили взяти візок і їхати, а не йти до недалекого повітового міста. Два знайомі сідають із вязнем і відвозять його. „Влада" на роверах за ними. Сонце пече, порохи поля покривають. Поїхали!...

Живець збентежився. Температура лікуванців помітно піднялася... Бальдріян, Кораміна, Антипірина...

А на другий день ранeнько перед віллями візки. Виносять коші й валізи. Гості з живця втікають...

Мають брати, то нехай беруть із хати...

Лиш найвідважніші лишаються, але й ті присідають на білих лавочках у парку, як на відлеті птахи. Іншої розмови й не почуєш, лише на тему [illegible], чи ні? Оптимісти [illegible] на землі [illegible] минучий. [illegible] й літо таке подібне до літа 1914 року. Так само зародили поля й сади й така сама погода. Так само люди не хочуть погодитися з гадкою, щоби їм Бог не дав у спокою спожити овочі своєї пильної праці.

Але місто щось інше говорить:

— Попрошу пять кільо цукру...

— Можемо тільки одно продати.

— Для мене пів фунта чаю...

— Даємо тільки десять дека.

— А нафта є?...

— Віз до Дрогобича поїхав.

Те саме з тютюном, свічками й сірниками. У кооперативі пусті полиці. Тільки електричні лямпки, пасту до зубів й дорожче тоалетне мило дістанеш. Товар для щоденного вжитку, мов під землю запався. Ніяка сила його звідтіля не добуде...

В селі декілька радій.

Вони тепер ні вдень, ні вночі спокою не мають. Між селянами є такі, що з Америки вернулися, ті по анґлійськи розуміють, є, що війною на Італію ходили й по тамошньому балакати навчилися; по-німецьки також неодин трохи знає — слухають.

А на рано, як котрого з них питатися, що нового чувати, то тільки головою похитує: „Підождіть ще кілька днів і „нове" настане. Побачите".

Не минуло й кілька днів, як на стінах кооперативи появилися великі папери: Мобілізація! Люди біжать, читають. Мужчинам буцім байдуже, але жінки не годні скрити свого жалю. Як не чоловік піде, то син, або й двох. Утирають сльози. Аж котрась:

— Війна, війна! А може та війна нам волю принесе? Хто знає?...

Це „хто знає" звучить так якось дивно, надійно, але сумно.

„Хто знає..."

(Далі буде)

Мане — Текель — Фарес

Мабуть ще не було в історії українського народу такого важливого, превеликого моменту, як той, що його принесли нам останні дні. Що досі було задушеною мрією кожного українця — фактом стало!

Пригадаймо собі, скільки жертв віддав наш нарід на своєму історичному шляху. Скільки здорових, вірних синів полягло в боях із дикими кочевими ордами в степах, у війнах і козацьких виправах, у холодній Московії. Історія України — це Голгофта. Дуже мало в ній ясних, радісних моментів. Уся нитка нашої історії — це правдивий Христовий шлях. А вже Голгофтою на цьому історичному шляху нашої історії є і во віки залишиться доба червоної московської тиранії. Це чаша такої тяжкої муки, якої ніодин нарід в Европі й поза нею не переживав.

Муки України, її синів і доньок, її Церкви й священнослужителів порівняти можна хіба з муками, що їх переносили за Христа і його ідею — його ісповідники в перших трьох віках християнської ери. Доба большевизму — мученича доба, геройська доба України.

Доба большевизму в Україні — над Дніпром і над Дністром — це в першу чергу безпощадна боротьба з Богом, боротьба з християнською релігією, боротьба з Церквою. Бо правдивим інтернаціоналістом може стати тільки людина без Бога, без релігійних традицій, без Христового закону.

Що ж дало нашому народові християнство і що дала йому жидо-комуна? Христова наука вчить шанувати батьків і старших, вчить морального життя, дає подружжю нерозривну міць, освячує його, пятнує всяке зло. На сторожі життя й діл людини — ставить Божий закон. Що ж нам дала жидо-комуна за час свого кривавого панування? Міліони бездомних, здичілих дітей, що тиняються по містах і селах. Мораль родинного життя — усім нам аж надто добре відома! Десять років тому в одному числі московської „Правди" подано, що один „герой" червоного союзу бере собі аж 119-ту з черги жінку...

Христовий закон велить любити ближнього свого, шанувати друг друга, вчить правдивого братерства. А жидо-комунізм понизив людину до ступеня тварини, поробив із дітей одного народу взаємних шпигунів, денунціяторів, де брат обвинувачував брата, чоловік жінку, дитина батьків... Звідсіля у цих людей, вихованих у безбожницько-матеріялістичній атмосфері, таке велике, таке жахливе взаємне недовіря, страх і непевність. Ці психічні переживання відбилися навіть на фізіогномії молодого покоління, що виросло в червоному раю Сталіна, цього „ясного сонечка" нещасного краю.

Христіянство проголосило правдиву й повну рівність людини. Церква причинилася до того, що скасовано невільництво та кріпацтво. Осуджувала Церква й соціяльний визиск та гнет нижчих верств, зокрема дбала церква про справедливе відношення працедавців до слуг. Зате комунізм завів таке кріпацтво, якого ще світ не бачив, по колхозах і фабриках поробив із людей найбільших у світі й у історії людського роду рабів-невільників. Хто противився, ішов у знане „невідоме". Цим шляхом — позникали в Україні цілі села, так що важко буде й відшукати їх сьогодні.

Закон Христа санкціонує право власности, „не кради!" А жидо-комуна ограбила в Україні все, живих і мертвих. Відобрано народові все, знищено приватну власність, заорано навіть межі.

Не стало б книг усього світу — скажу за евангелистом Христовим — якби хотів хто списати все те горе, що переживав наш нарід у червоному царстві!

Це був справді — „рай"! На соловецьких островах до-сьогодні мучаться сотні тисяч народу, здебільша інтелігенція. В 1917-23 рр. сама Че-ка розстріляла понад 2 міліони людей, у тому 25 епископів, 1115 священиків, 6575 професорів, 8800 лікарів, 54.000 старшин, 815 тисяч селян, 192 тисяч робітників і т. д. В одній Україні, в одному 1923 р., вимордували червоні голодом, розстрілами, переселенням і т. п. кільканадцять міліонів людей. Це стільки, скільки полягло за 4 роки світової війни на всіх военних фронтах. При будові найбільшого совітського каналу, що лучить Ленінград із Білим морем, працювало при 50 ст. морозу 150 тисяч українців, т. зв. „кулаків", 12 до 14 годин денно, живилися юшкою рибної зупи й двома оселедцями! А скільки їх згинуло? Червоні за 20 літ свого панування (статистика з 1938 р.) вимордували 25 міл. людей, значить $1\frac{1}{4}$ міл. річно... Доволі — на сьогодні!

Усім цим злочинам, яких ще ніколи не нотувала історія — поклала врешті край справедлива рука Господня на наших таки очах. Переможе правда, переможе справедливість і чесність, переможе Христос. Він, Цар мира й справедливости — кріпко віримо й молимось — благословлятиме новітні хоробрі легіони Великого Мужа Провидіння, другого Константина Великого, що одній шостій світу дасть правдиву свободу, справжнє життя, святого Бога!

Десниця Всевишнього — руками цього Мужа — вже пише копієм каралужним: Мане — Текель — Фарес на мурах жахливого, безбожного Кремлю... Осанна, благословен, що йде в імя Господнє!!

о. М. Федорович.

Москва хотіла здобути стратегічні позиції

БЕРЛІН, 27. 6. — Про те, що Москва рішила розбудувати собі з зайнятих у двох останніх роках теренів випадові позиції проти Німеччини, маємо зовсім недвозначні потвердження з самих англійських джерел. Як пише англійський часопис „Ексчейндж Телеграф", орган англійських комуністів „Лейбер Мантели", помістив ще з початком червня, себто значно швидше ніж почався німецький наступ, статтю з ворожими наклепами на Німеччину. В цій статті виявлені ясно наміри Москви зробити собі з теренів, забраних нібито для вирівняння границі, стратегічно ударні бази проти Німеччини. Зокрема згаданий часопис підкреслив, що Москва приготовилась з-поміж усіх теренів, зайнятих у двох останніх роках, створити сильні бази, що їх можна буде найлекше використати підчас удару на Кенігсберг, Данціг, Варшаву й Будапешт. „Ексчейндж Телеграф" додає, що цю статтю інспірував високий совітський достойник.

Ці вістки заслуговують на тим більшу увагу, що вони демаскують ще раз англійського міністра закордонних справ Ідена на ганебній брехні.

І так Іден заперечував у палаті послів немов то між Лондоном і Москвою існує якесь порозуміння. Він навіть заявив, що взаємини між Англією і Совітами в останніх місяцях „не дуже то затіснилися". Тимчасом саме в тій самій годині, коли то Іден пустив у світ таке запевнення, „Дейлі Експрес" подавав вістку про те, що Черчіль уже перед роком вислав до Сталіна лист і в ньому обговорював справи щодо Німеччини. Отже вже тоді взаємини між Совітами й Англією були наладнані. Відгомін війни з Совітами не є в Англії й Америці однаковий тепер і не був однаковий давніше. Але в дійсности в обох державах одна думка, а саме, що Совітів не вдасться виратувати. Все ж таки Рузвелт заявив, що Америка готова допомогти Сов. Росії „всякою можливою піддержкою". При цьому додав, що в цій хвилині не може Америка дати нічого більше, як лише „черевики й скарпитки". Здається, Рузвелт хотів дати цим до зрозуміння, що його допомога Совітам є просто паперовою допомогою, не дійсною. Тому також Рузвелт додав ще в цій своїй заяві, що ще мине якийсь час, заки літаки зможуть прибути до Совітів. Взагалі прохання СССР мусить підождати, бо американський уряд має застановитися над формою, в якій має дати допомогу. Словом Америка не спішиться помагати. Також не змінює цієї дійсности факт, що в Вашінгтоні рішено відморозити якнайшвидше совітські депозити в Злучених Державах.

Слід згадати, що й Анкара має цілий ряд доказів про вороже відношення Совітів до Німеччини. Турецька преса пише, що совітський посол у Анкарі цілими місяцями робив заходи, щоб не допустити до підписання пакту приязни між Туреччиною й Німеччиною. Тому не диво, що турки, довідавшися про вимоги Молотова восени 1940 р. в Берліні чорноморських проливів, пятнують із обуренням цю дволичну гру совітського уряду. Цареградська газета „Ені Саба" пише з тієї нагоди, що совітська політика ніколи не визначалася хоча б крихіткою щирости. Одночасно урядові турецькі круги звертаються виразно проти Англії за її просто вороже відношення до Туреччини, бо ось у парляменті дозволив собі жид Беліша виступити з нечуваною завзятістю проти Туреччини за її невтральність. В Анкарі вказують на те, що турецька політика кермувалася завсіди засадами власної незалежної думки та що кожний посторонній вплив, у цьому й англійський, не має вирішного значіння.

ОБМІН ТЕЛЕГРАМАМИ МІЖ ПРЕЗ. ТІСОМ І ФІРЕРОМ.

БЕРЛІН, 27. 6. — Президент словацької республіки Тісо звернувся до Фірера з такою телеграмою: „У хвилині, коли Словаччина зі зброєю в руках приєднується до рішальної боротьби всієї Европи за справедливість і збереження цивілізації, хай мені буде вільно знову запевнити Вашу Ексцеленцію у вірности і вдячности словацького народу і його уряду та його непохитної віри в перемогу. Хай Господь поблагословлить наше рішення! — Підписано — Тісо, президент Словацької Республіки".

Фірер відповів на це так: „Дякую Вашій Ексцеленції за Ваше телеграфічне повідомлення, що Словаччина приєдналася до Німеччини в рішальній боротьбі за майбутнє Европи і за Ваші запевнення вірної вдячности. Непохитно переконаний про слушність нашої справи, я певний, що наша зброя виборе повну перемогу. — Підписано — Адольф Гітлер".

НОВИНКИ

КАЛЕНДАР

ЧЕРВЕНЬ.

27. Пятниця — Єлисея пр.
28. Субота — Амоса пр.

— БЛАГОДАРНІ БОГОСЛУЖЕННЯ З НАГОДИ ПЕРЕМОЖНОГО ПОХОДУ НІМЕЦЬКОЇ АРМІЇ ПРОТИ БОЛЬШЕВИКІВ. З доручення Українського Гр.-Катол. Генерального Єпископського Вікаріяту в Ярославі й Української Гр.-Катол. Апостольської Адміністратури в Сяноці відбудуться в найближчу неділю 29. червня 1941 р. у всіх українських гр.-кат. церквах у Генеральному Губернаторстві благодарні Богослуження за переможний похід Німецької Армії проти безбожницького царства большевиків, заїлих ворогів християнства. Цю велику історичну подію, що несе визволення також для нашого Українського Народу, пояснять ОО. Душпастирі у проповідях своїм вірним та закличуть їх до всенародньої молитви за духову силу для наших многострадальних братів та за Боже благословення для Німецької Армії й Фірера Німецького Народу, Адольфа Гітлера.

— УКРАЇНЦІ МІСТА КРАКОВА Й ОКРУГИ! Запрошуємо Вас на маніфестаційні сходини, що відбудуться в пятницю, дня 27. червня в год. 18.30 при вул. Льоретанській 18, партер. — Український Допомоговий Комітет — Краків.

— ЗНАЧІННЯ І ЗМІСТ ПОДІЙ, ЩО ПОЧАЛИСЯ НА СХОДІ ЕВРОПИ В НЕДІЛЮ, 22. ЧЕРВНЯ — змалює відомий наш письменник УЛАС САМЧУК у суботу, 28. червня ц. р. в 19 год. 30 хв. у салі при вул. Льоретанській 18, в актуальному рефераті п. н. „Великий блеф". Тому, що передбачується велика приявність громадян — просимо займати місця на салі вже від 19-ої години.

— УКРАЇНСЬКІ РАДІОАВДИЦІЇ. Німецькі радіовисильні Донав, Бресляв і Краків надають на середніх хвилях від неділі 22. червня ц. р. щоденно що-години авдиції в українській мові для українців.

— ВСІМ УКРАЇНЦЯМ, що перебувають в Німеччині, подаємо до відома, що „Самоучок німецької мови для початкуючих" у 30 лекціях із найважнішими правилами граматики та ключем до вправ (написав І. Корецький) можна дістати в Німеччині у Видавництві: Verlag Otto Harassowitz, Leipzig, Querstrasse 14. — Просимо за цією книжкою там звертатися. 2-3

— ДИРЕКЦІЯ ДЕРЖАВНОЇ СЕМІНАРІЇ В КРИНИЦІ подає до відома, що вступні іспити на І., ІІ. і ІІІ. курс будуть відбуватися в днях 30. VI., 1. VII. і 2. VII. у шкільному будинку (вілля „Світ"). Вік кандидатів: на І. курс — уроджені в роках 1924 до 1927, на вищі курси — одним або двома роками старші. До іспиту треба предложити: метрику, останнє шк. свідоцтво та життєпис. — Омелян Цісик, управитель. 2189 3-3

— ІНЖЕНЕРИ Й ТЕХНІКИ ВСІХ ЗВАНЬ подадуть на адресу О. П. У. Інженерів і Техніків при УЦК, Краків, Зелена 26/7, імя, прізвище, точну адресу, звання (спеціялізація) і літа приктики. — Господарський Відділ УЦК.

— „УКРАЇНСЬКІ ВІДОМОСТІ" помістив „Кракавер Цайтунг" ч. 144 в українській мові українським шрифтом. Подано воєнне звідомлення й вістки зі світа.

Малий фейлетон

„Проделкі начфіна"

„Доблесная" красная армія, що „визволила" була Західню Україну від... хліба, сорочок, одягів, обуви, годинників та інших буржуазних „предразсудків", воює тепер.

Я люблю інтересуватися справами, що є актуальні. Цей раз найактуальніша хіба „доблесна" красна армія. Я бачив її, та це замало. Я люблю знати все докладно. Звідки тут довідатися? Розгортаю один лексикон — нема нічого, другий — також ні.

Аж найшов кілька чисел „Красной Звезди" — органу красної армії, — де все дуже красно написано про красну армію. Розгортаю перший ліпший красний нумер „Красної Звезди" і бачу красний наголовок: „Проделкі начфіна".

От, тобі на! Що таке товариш начальник фінансів „зделал", що про нього в краснім органі красної армії красно пишуть. Читаю:

„Це ділось через пять літ. Коли начальник фінансової части відходив, його обовязки передано военнотехніку 1-шої ранґи Богданову. Він справувався незле, але раз забракло в касі 300 рублів. Богданов пояснив це тим, що перечислився і покрив недостачу.

Потім знов забракло посвідки в розходах на 1.750 рублів.

— То не може бути — заявив Богданов. — Документ мусить бути, він певно десь затратився.

Про те, що тут могла бути розтрата, нікому і в голову не прийшло. Рішили, що чоловік просто „запутался". Йому сказали дати до каси 1.750 рублів, що він і зробив у кількох термінах.

Потім виявилось, що тов. Богданов забрав із военторгу 1.704 рублів, підписав квити, але в себе не заприходував тієї суми, бо „забил".

Вкоротці показалися ще й інші „проделкі" тов. Богданова. Для майстерень треба було деяких матеріялів. Богданов, якому було доручено купити їх, приніс зразки й рахунок на 3.336 рублів, які побрав. Матеріяли показались нездатні. Заявив, що їх легко можна відміняти. Міняв чотири місяці. На запити, коли будуть матеріяли, відповідав щодня:

— Завтра. Я сьогодні дзвонив, казали, що пришлють.

Коли в нього вкінці вимагали категорично, щоби подав адресу бази, де куплено матеріяли, виявилось, що вся історія з купном і обміном — „сплошной миф". Ніяких товарів він не купував, а рахунок на 3.336 рублів підробив.

Богданов знайшов оправдання:

— Купити потрібні матеріяли мені не вдалося. Грошей в касу не звернув, бо мав на другий день їхати в ще одно місце. Вечером вступив я до ресторану „Праґа", випив пива, водки, закусив. Тут присіло до мене ще четверо й ми випили вже в компанії. Що було далі — не памятаю, тільки рано побачив, що бракує 900 рублів. Отож не міг уже повернути всіх грошей до каси; тоді рішив пустити й решту „в оборот".

Военний трибунал московського ґарнізону засудив Богданова на 2 і пів року „лишенія свабоди без нарушенія прав"..."

Стільки красного вичитав я про красную армію з одного красного числа 125 „Красної Звезди" з дня 2. червня 1940 р.

ШИЛО.

—o—

Совітський уряд безсильний

АНКАРА, 27. 6. — До Анкари приходять із Москви вістки про дивну байдужність населення у Большевії до всіх покликів, до тієї великої пропаґанди, з якою звернулась до мас комуністична партія й уряди. Пропаґанда велика, але й не менша байдужність. Люди стають на площах і слухають, але без найменших проявів радости, чи захоплення. Усі дожидають, що буде далі. Те саме стверджують репортери не тільки в Москві, але й у всіх інших містах. Люди йдуть на мітинги, бо мусять виконати наказ. Одночасно між усіми народами Большевії ведуть дуже підсилену пропаґанду, але вона зовсім безуспішна. Те саме стверджують репортери не тільки між вcілякими народами Союзу, але й між студентами. На поклики вступати добровільно до армії ніхто не голоситься на добровольців.

У всіх містах уже військова влада пообсаджувала всі уряди. Також військо береже всіх вузлових точок, мостів і т. д., бо не має довіря до цивільного населення. Часописи взивають виловлювати німецьких спадунів і повідомляти, де вони злетіли. У кругах військових відпоручників при урядах невтральних держав у Москві говорять про те, що німецько-большевицька війна саме в цьому часі для совітської армії дуже непригожа, дарма, що ще в минулому році вийшов закон про 12 годин праці в усіх фабриках зброї.

З Москви почалася вже масова втеча населення на села. Англійська агенція „Ексчейндж" також не старається скривати цього у своїх звідомленнях із Москви та подає, що з Москви втікають десятки тисяч населення, дарма, що з радієвих голосників гудуть постійні поклики з заохотою до населення. У цілій европейській частині Совітського Союзу проголошено вже стан облоги.

Дружина американського посла в Москві п-ні Штайнгард виїхала з донькою останнім літаком, що ще курсував між Швецією і Совітами до Штокгольму. Вона оповідає, що багато жінок американських громадян утікають із Москви, але вже поїздом на Баку, щоб дістатися до Ірану.

—o—

БРАЗИЛІЯ І ПРОТИБОЛЬШЕВИЦЬКА АКЦІЯ НІМЕЧЧИНИ.

РІО ДЕ ЖАЙНЕРО, 27. 6. — Бразилія, де панує авторитативний уряд, як католицька держава прийняла з почуванням полекші вістку про зірвання договору між Німеччиною й Совітським Союзом та про початок боротьби з большевизмом. Щоденник „Ґазета де Нотіціяс" розглядає положення з католицької точки погляду, при чому стверджує, що Бразилія лучиться духово з протибольшевицькою акцією Німеччини, бо поборювання комуністичного безбожництва — це одне з найважніших завдань католицького світа, що його одним з найактивніших членів є Бразилія.

—o—

Великі маніфестації у Мадриді

МАДРИД, 27. 6. — У вівторок відбулися в Мадриді великі маніфестації. Вулицями міста перейшли маніфестанти під будинок секретаріяту партії. Вони підносили оклики в честь Еспанії й Фаланґи та ворожі оклики проти СССР і Англії. В секретаріяті партії були тоді визначні члени Фаланги, серед них міністер закордонних справ Серрано Сунер. Він виголосив таку промову:

„Друзі! Теперішня пора не така, щоб тратити багато слів. Фаланґа вже видала свій присуд: Совітський Союз винен, він спричинив еспанську домашню війну, він винен за смерть наших найкращих друзів. Друзі! Очікуйте тепер голосу, що вас закличе! Будьте готові, щоб зеднатися з цим закликом. Скінчити з Сов. Союзом — це найпильніша необхідність европейської історії".

Пополудні маніфестації в столиці Еспанії прибрали особливо знаменні форми. Перед англійською амбасадою зібралася велика юрба населення, що висловлювала голосно своє обурення з приводу зради Англії з большевиками, такими окликами: „Геть з СССР!" — „Геть з Англією!" — „Вбивники!" — „Ґібральтар!" — Одночасно піднесли оклики в честь Німеччини, Румунії й Еспанії. Демонстранти несли в поході подертий англійський прапор. В будинку англійської амбасади вибито кілька шиб. Поліція безуспішно намагалася розпорошити юрбу.

ТАКОЖ ДАНІЯ ЗІРВАЛА ДИПЛОМАТИЧНІ ВЗАЄМИНИ З МОСКВОЮ.

КОПЕНГАГА, 27. VI. — Данія припинила дипломатичні взаємини з СССР. Совітське посольство і совітські торговельні представництва припинили свою діяльність. У данському парламенті народня партія склала предложення, в якому закликає данський уряд дати Фінляндії всяку допомогу, якої вона потребує в своїй боротьбі проти большевизму. Далі згадана партія домагалася припинення сили § 128-го данського карного закону, що забороннював поликувати добровольців для чужих держав. Далі Народня Партія домагається, щоби данська армія пішла назустріч при вишколі тих данських добровольців, що хотять *боротися за Фінляндію.*

—o—

ФРАНЦІЯ СКЕПТИЧНО ОЦІНЮЄ БОЄВУ ВАРТІСТЬ СОВІТСЬКОЇ АРМІЇ.

ЖЕНЕВА, 27. 6. — Німецько-совітський зудар є найважнішою справою для політичних кругів Віші. В незайнятій Франції дуже скептично задивляються на боєву вартість совітської армії.

—o—

СПІВПРАЦЯ АМЕРИКАНСЬКОГО КОНСУЛЯТУ З АНГЛІЙСЬКИМИ АГЕНТАМИ.

ЗАГРЕБ, 26. 6. — У звязку з ліквідацією американського генерального консуляту в Загребі, міродатні хорватські чинники подають такі подробиці: Коли стверджено, що американський консулят у Загребі розвиває недопускальну політичну акцію, треба було видати доручення його зліквідувати. В найближчих днях оголосять відповідні документи про недопускальну діяльність урядовців американського консуляту. Документи виявлять в першу чергу вдержування приязних взаємин і тісної співпраці консуляту з англійськими агентами та підтримку ворожої акції урядовцями згаданого консуляту.

—o—

ВЕЛИКЕ ЗНИЩЕННЯ В ОЛЕКСАНДРІЇ.

АНКАРА, 26. 6. — Німецька повітряна атака на Олександія вночі на 23 червня ц. р. викликала великі знищення в цій британській морській базі. В порті вибухло багато великих пожеж, які вдалось зльокалізувати щойно по багатогодинних зусиллях. Головний залізничий двірець і бічниці, якими відбувається довіз головних підмог, також поважно ушкоджено вибухами важких бомб.

—o—

ВЕЛИКІ ЛЕТУНСЬКІ ВТРАТИ АНГЛІЙЦІВ.

БЕРЛІН, 27. 6. — Згідно з вістками, що надійшли до Головного Командування Німецьких Збройних Сил, німці вчора пополудні знову відбили спроби ворожих налетів на Побережжя Каналу. Ворог потерпів великі втрати. В завзятих летунських боях ворог втратив 21 ловецьких літаків зразку Бристол-Бленгейм. Німецька протилетунська артилерія зістрілила кілька інших літаків типу Спитфаєр і 4 боеві літаки типу Бристоль-Бленейм. Тоді, коли ворог втратив 26 машин, німці втратили тільки 3 літаки. В останніх 24-ох годинах англійці втратили тільки над побережжям Каналу 41 літаків.

—o—

ПОСЛАННЯ НІМЕЦЬКОГО ЕПИСКОПАТУ З НАГОДИ БОРОТЬБИ ПРОТИ БОЛЬШЕВИЗМУ.

БЕРЛІН, 27. 6. — Німецький Єпископат звернувся з посланням до духовенства всіх епархій, в якому вказується на зворот у війні, яким став воєнний похід проти большевизму. **Боротьба зі Совітами є одночасно боротьбою всього світу за християнство.** Саме в Совітах християнство було **дуже переслідуване.** Епископат доручив парохам, щоби вони в майбутні неділі відповідно звернули на те увагу в своїх проповідях. У рішальних католицьких кругах говорять про те, що епископи звернуться з посланням до Фірера, в якому заявлять, що католицька церква в Німеччині **словом і ділом** *підтримає боротьбу Фірера з большевиками.*

—o—

ТАКОЖ ІРАН ВІДІТХНУВ З ПОЛЕКШОЮ.

ТЕГЕРАН, 27. 6. — У звязку з німецько-совітською війною, політичні круги перської столиці заявляють, що Іран таксамо як і Туреччина й Афганістан хоче зберегти повну невтральність. Іранське населення віділтхнуло зі справжньою полекшою, бо всі думають, що німецькі воєнні дії звільнять Іран від тієї постійної небезпеки, що йому постійно загрожувала від північного сходу. Політичні круги Ірану звертають увагу на те, що без сумніву німецькі воєнні дії проти Совітів зліквідують цю постійну загрозу іранської суверенности. Вона безперервно тяжіла над Іраном і випливала з постанов совітсько-перського договору з 1921 р., який признавав Совітам право, що вони кожного часу можуть висилати свої війська до Ірану на випадок, коли би якась третя держава загрожувала його суверенності і безпеці.

—o—

ДАНСЬКІ ДОБРОВОЛЬЦІ ПРОТИ МОСКВИ.

КОПЕНГАГА, 27. 6. — Данський щоденник „Федреляндет" повідомляє, що на поклик провідника данської націонал-соціялістичної робітничої партії Фрица Клявзена зголосилося багато добровольців до боротьби проти червоної Москви. Всі ті добровольці ввійшли в склад полку „Нордлянд". Між ними є також старі боевики за волю Фінляндії.

—o—

І ПОРТУГАЛІЯ ПРОТИ МОСКВИ.

ЛІСАБОН, 27. 6. — Португальський урядовий щоденник „Діяріо де Маня" пише з приводу війни з большевиками, що Португалія ніколи не скривала свого протибольшевицького способу думання і тепер тим більше займає рішуче становище в тій справі.

—o—

ЗНОВУ ТАЙНЕ ЗАСІДАННЯ АНГЛІЙСЬКОГО ПАРЛЯМЕНТУ.

ШТОКГОЛЬМ, 27. 6. — Вчора відбулося тайне засідання Палати Послів англійського парляменту. Як подає пресове бюро Ройтера, воно було присвячене питанням, звязаним з мореплавством. Кажуть — так пише Ройтер — що Черчіль склав обширну заяву.

—o—

СПРАВА ДОДАТКОВИХ ХАРЧЕВИХ КАРТОК.

Повідомляємо, що додаткові харчеві картки на місяць липень 1941 р. видаватимуть в УДК-Краків, Льоретанська 18, у днях 28. і 30. червня та 1. і 2. липня 1941 у такій поазбучній черзі:

28. 6. (субота) від год. 8—13, букви: А, Б, В, Г, Ґ, Д, Е, З, Ж;

30. 6. (понеділок) від год. 8—12 і 15—17, букви И, І, К, Л, М;

1. 7. (вівторок) від год. 8—12 і 15—17, букви Н, О, П, Р, С;

2. 7. (середа) від год. 8—13, букви Т, У, Ф, Х, Ц, Ч, Ш, Щ, Ю, Я.

Щоб одержати харчеві додаткові картки, вимагаємо предложити:

а) особисту виказку (Авсвайскарту) або посвідку реєстрації в УДК,

б) виказку вплачених датків до УДК,

в) червону харч. карту, а від українців із околиці Кракова потвердження замельдування в місцевості замешкання (або також черв. харч. карту).

УДК-КРАКІВ.

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторінка 600 зол., пів сторінки 320 зол., 1/4 сторінки 180 зол., 1/8 сторінки 150 зол., 1/16 сторінки 80 зол.
МЕНШІ ОГОЛОШЕННЯ: 1 мілиметер ширини 1 шпальти (або його місце) 1 зол. — В тексті 100% дорожче, на першій сторінці 200% дорожче.
ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: 30 сотиків за слово, найменше 3 зол. Для шукаючих праці 15 сот. за слово. Матримоніяльні по 50 сот. за слово.
КНИЖКИ: Всі книжки нашого видавництва продають книгарні й адміністрація видавництва. Хто хоче замовити книжки просто на свою адресу — повинен наперед прислати належитість і на пересилку, а тоді вишлемо бажані книжки.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба висилати згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часописи на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередну адресу.

ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату з Генерального Губернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Sch A Warschau Nr. 3.812. З Німеччини чеками нашого видавництва на Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. — Із Словаччини чеками Tatra banka, filialka v Bratislave, Bratislava, № 5015 на р-к Ukrainske Nakladatelstvo v Krakove. — Курс 1 нім. марки 2 зол., 1 чеської кор. 0.20 зол., 1 словацької кор. 0.20 зол.
При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. **Звертаємо увагу: подавати читку і докладну адресу.**

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, II. Тел. ...
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під наказною управою, Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H. Krakau, Reichsstrasse 34. Fernspr. 280-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei" Kommissarische Verwaltung. Krakau. Orzeszkowagasse 7. Fernsprecher 102-79